Ч. 96. Середа 1 (14) мая 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З ради державної. — Угорска делеґация.)

Wiener Tagblatt доносить, що на Угорщині дожидають дра Кербера в середу для дальших переговорів з мін. Селем. Вість та неімовірна, бо що найменше кілька днів мусить минути, заки може відійти відповідь від угорского кабінету. — Після вістий одержаних з Будапешту з делеґацийних кругів, Угри готові до згоди, бо знижене оплат від сирих продуктів а збільшене від промислу не противить ся інтересам Угорщини. — В справі спору дра Кербера з Селем ситуация не змінена. Австрийске правительство жде все на угорску відповідь. Позаяк австрийске представлене зроблене було в Будапешті на основі кабінетної ухвали у Відни, проте й відповідь угорска буде дана в той спосіб т. є. на основі ухвали кабінету угорского. Тому кількаднева проволока єсть конечна. — Montags-Revue містить у вступній статі знаменний уступ, в котрім грозить Угорщині відокремленем митово-торговельним і каже, що лише від Угорщини буде зависіти знесене митової спільности, коли не згодить ся на австрийскі жаданя.

Вчерашне засідане палати послів відбувало ся майже перед порожними лавками. В цілій палаті замітне було стремлене вкоротити буджетову дебату і постановлено ще в сім тиждни покінчити з буджетом, а то в той спосіб, що від нині мають відбувати ся по два засіданя на день, перше від 10-ої години рано до 5-ої вечером, а друге вечірне від 8-ої до 12-ої в ночи. В той спосіб могло би відбути ся в сім тиждни 8 засідань і коли би не лучила ся нічого несподіваного, можна би буджет ще при кінци сего тиждня ухвалити. Сторонництва палати старають ся, аби при кінци мая полагодитм ще всі инші залеглі справи, так щобя з початком червня могли бути скликані краєві сойми. Однако то старане зараз на вчерашнім засіданю не повело ся, бо пос. Фресль поставив в одній справі нагляче внесене і проволік непотрібно засіданє.

Вчера пополудни радила комісия для справ заграничних в угорскій делеґациї. Промавляли найвизначнійші угорскі парляментаристи як Раковский і Фальк; відповідав їм на деякі закиди міністер ґр. Голуховский.

Загальні збори товариства взаїмного кредиту „Дністер“.

відбули ся в четвер дня 8. мая о годині 4-ій по полудни, при чім число зібраних було значно менше, як наranіших зборах тов. взаїм. обезпечень „Дністер“. По полагодженю вступних формальностий принято до відомости без дискусиї протокол попередних зборів, справоздане дирекциї і надзираючої ради за VI. рік адмін. 1901 і справоздане ревізийної комісиї; також без дискусиї і одноголосно ухвалено абсолюторию для управи товариства. Чистий зиск з р. 1901 в квоті 8.699 К. ухвалено розділити згідно з внесенем надзираючої ради в той спосіб, що 870 кор. призначено до резервового фонду, — 4285 кор. на дивіденду від членьских уділів в висоті 6%, — 2400 кор. на ремунерацию для членів дирекциї і ревіз. комісиї, — о решту 1144 корон перенесено на рахунок біжучого року.

При точці „інтерпеляциї членів“ порушив професор В. Шухевич справу будови власного дому товариства, над чим вивязала ся довша дискусия. Посол Гурик уважав сю справу за передчасну, бо треба грошей на парцеляцию. Зі сторони дирекциї вияснено, що справа кредиту на парцеляцию і справа будови власного дому товариств зовсім не колідують з собою і одна справа другій не стоїть на заваді, бо з одної сторони уділюване кредиту на парцеляцию належить виключно до кредитового товариства „Дністер“ і асекурацийне товариство

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Глава четверта.

Минуло було два місяці від часу виїзду Бент-Анати з Теб і увязненя Пентаура.

Долина в західній части синайского півострова,[1]) котрою ішов довгий ряд зьвірят з набором і людий, звала ся Ант-Баба.

То була зима, а мимо того в полудне палило пломінє сонця, що відбивало ся від голих скал.

Попереду походу ступав відділ лїбійского войска а другий відділ ішов на самім кінци. Кождий вояк був узброєний ножем і воєнним топором, щитом і списою, та готов ужити тої зброї, бо ті, що їх войско вело, були вязні з копалень мафкату, що ішли на побереже [2]) очеретового моря, щоби занести туди весь добуток з копалень а вертаючи забрати звідтам наспівші з Єгипту запаси та занести їх до маґазинів копальнї.

Згорблені і задихані ступали они наперед.

Кождий вязень мав на ногах кайдани з міди приковані в тім місци як кістки а в поясї звисали з него лиш якісь лахи, одинока одіж тих нещасливих, котрі стогнучи під тягаром міхів, що їх несли на собі, споглядали блудними очима на дорогу, котрою ішли.

Скоро один або другий готов був звалити ся на землю, то єго підганяла нагайка їздців, що уганяли ся коло походу. Неодному приходилось нераз трудно вибирати, чи гинути від утоми, чи від битя.

Ніхто, ані вязні, ані їх сторожі не відзивали ся й словом, а навіть і ті, котрих били не кричали, бо в роті і в горлї їм було повисихало, а в серцях їх погоничів не відзивало ся чувство милосердия так само, як на скалах при дорозї не показувала ся ніяка зелена ростинка.

Сумна та громада порушала ся як би якийсь похід духів і лиш тогди могло ухо щось зачути, коли з груди мученого відозвав ся тихий стогін. Піскувата дорога не давала з себе голосу, коли по ній ступала доси нога подорожного, гори не хотіли пускати тіни, сьвітло ставалось мукою, все довкола було мертве а мимо того вороже всему що жило. На пустих сїрих та брунатних скалах не видко ні червачка ні ростинки і ніяка птиця у воздусї не спонукувала гноблених підняти очи в гору.

В полудне попередного дня вийшли они були зі своїм набором із пристані в заливі. Через цїлих дві години держались они очеретового моря, що сьвітилось ясно синьо-зеленавою краскою,[3]) перейшли через якусь висунену наперед скалу, а відтак перейшли через вузку рівнину. При входї до яру, котрим ішло ся до копалень, станули на ніч. Проводирі і вояки розложили огнї, посходили ся коло них та полягали спати під висtаючою скалою. Вязнї полягали серед долини на земли не вкриті і дрожали, коли по спецї в день настала в ноча велика студінь. Ті, що вже костенїли, уважали собі ту нужду серед якої в день мусїли працювати за спасение, хоч перед кількома годинами бажали нічного спочинку.

[1]) Еберс, що сходив цїлий півостров синайский і написав о нїм окреме дїло під заголовком: „Durch Gosen zum Sinai“, описав тут цїлу сценерию після дїйстности. Він каже: „Хто раз сходив сю дивну ґірску пустиню, той її нїколи не забуде“. Долина „Баба“ називала ся так само і в часах фараонів.

[2]) Здає ся, що давнї дороги, котрими ішло ся з копалень до моря, сходили ся коло нинїшного заливу званого Абу Зелїмех коло клинця того-ж самого імени.

[3]) Червоне море звало ся по єврейски і по коптийски „очеретовим морем“ і оно має прекрасну синьо-зеленаву краску. Стародавнї народи звали его „червоним“ мабуть від его червоних берегів, або від людий, що жили над сим морем, а котрих називано Ерітрейцями або „червоними“. На однїй із давних написий називає ся оно „атур сеґ дешер“, що значить „води червоного краю“.

„Дністер“ парцеляциєю займати ся не може і не сьміє, а з другої сторони потреба власного дому заходить як раз у асекурацийного тов. „Дністер“, котре могло би зовсім вигідно часть своїх резервових фондів ульокувати пупілярно на власній камениці. — Велика більшість зборів заявила ся за потребою вибудованя власного дому і за тим, щоби управа товариства як найскорше приступила до здійсненя того постуляту. — На тім збори закінчено.

Новинки.

Львів дня 13-го мая 1902.

— Краєва рада шкільна ухвалила побудувати дві школи 6-клясові мужеску і жіночу в Підволочисках і 1-клясову школу в Кенігсау, дрогобицкого повіта. Крім того кр. шк. рада ухвалила устроїти в часї великих ферий с. р. вакацийний курс в Сокали для учительок без кваліфікациї, яким вже даровано іспит зрілости, або ще старають ся о дароване іспиту. Наука почне ся дня 16 липня, а скінчить ся дня 28 серпня. На курс буде принятих зі східної Галичини 25 учительок, яким уділить ся по 50 К запомоги на час курсу. Подання о принятє і запомоги можна вносити до дня 25 мая с. р.

— Шевченківскі вечерниці. В память 41 роковин смерти Тараса Шевченка відбудуть ся дня 18. н. ст. мая 1902 в сали Касина Стрілецкого в Теребовли вечерниці з отсею проґрамою: 1. Вступне слово, О. Т. 2. Вахнянин; З опери „Купало“, хор міш. „Терн. Бояна“ з форт. 3. Thomas: „Mignon“, форт. на 4 руки — пп. О. К. і А. К. 4. Лисенко-Франко: „Не забудь“, сольо тен. п. С. 5. Шевченко: „Посланіє“, декл. п. Ст. 6. Лисенко-Шевченко: „Скорбна дума“, хор муж. „Терн. Бояна“ з акомп. форт. 7. а) Лисенко-Шевченько: „Ой по горі ромен цвите“, б) Толстого: „Романс“, сольо сопр. п. Е. К. 8. Лисенко: „Щедрівки“, хор. міш. „Терн. Бояна“ з акомп. форт. 9. Веріот: „Air varie“, сольо скрипкове п. Л. з акомп. форт. 10. Шуман: „Житє циґанів“ хор міш. „Терноп. Бояна“ з солями і дуетами при акомп. форт. Ціна місць; Крісло 2 кор., вступ на салю 1 кор. для селян 30 с. Початок точно о $8^1/_2$ год. вечером. По концерті устроює місцевий комітет вечерок з танцями.

— Конкурс на шкіц мурованої церкви розписує секретарият митрополичої канцеляриї з такими услівями: 1. Тип церкви має бути візантийский примінений до характеру старих деревляних церквей малоруских. 2. Вимагає ся двох видів і приземного пляну, в довільній скалї, без перекрою і без конторисів; була би однак пожадана скаля 1 : 100. 3. До конкурсу допущені всї, без огляду на заводову кваліфікацию. 4. В склад жюрі входять запрошені Високопр. митрополитом сьвященики, будівничі, малярі і різбарі. 5. Яко нагороду назначає ся за три найлучші шкіци по 300 корон. 6. Високопр. митрополит застерігає собі закупно инших шкіців похвалених через жюрі. 7. Шкіци мають бути означені девізою об'ясненою в запечатаній коверті, котру отворить ся доперва по рішеню комісиї. 8. Шкіци належить віддати або переслати до митрополичого секретарияту найдальше до 12 год. в полудне 1-го вересня н. ст. 1902 р. 9. Поручає ся душпастирям оголосити сей конкурс в своїх парохіях і заохочувати до участи в конкурсї.

— Небувале в сьвіті обманьство. Навіть найбуйнїйша фантазия якого писателя кримінальних повістий не годна би придумати такого обманьства яке сими днями викрито в Парижи, а котре тягнуло ся двайцять лїт і пожерло богато мілїонів франків. Річ представляє ся так:

В 1883 р. помер десь американьский мілїонер Роберт Генрі Крофорд, про котрого нїчого більше не знати лиш то, що панї Гумберт, жінка бувшого посла приписує єму найважнїйшу ролю в цїлій історії мілїоновій. Панї Гумберт розповідає, що той Крофорд мав більше як сто мілїонів франків майна, а умираючи лишив він не лиш ті мілїони але й завіщане, а то завіщане датоване „Ніцца дня 6 вересня 1877“ установило спадкоємницею цїлого майна сільску дївчину з охрестности Тулюзи, якусь Тересу Доріняк. Тота Тереса ставши такою богачкою змінила своє прізвище в спосіб улюблений і дуже часто практикований у Франциї, на д'Оріняк. Маючи такі гроші і нїби шляхотске прізвище забагло ся їй ще й щось чи радше когось третого, а той знайшов ся борзо в особі молодого адвоката Фридриха Гумберта, сина великого достойника французкого, котрий в полїтичнім сьвітї мав велике значінє.

Панї Тереса Гумберт (з роду д'Оріняк а поправдї Доріняк) уміла більше звернути на себе увагу цїлого сьвіта, як той, що лишив їй мілїони. Може й длятого з явились у неї одного дня в домі при ул. Великої Армії якісь два незнакомі пани, они сказали, що називають ся Роберт і Генрі Крофорд і суть рідними братаничами помершого Роберта Генрі (двох імен) Крофорда. Оба ті панове предложили завіщане свого стрия, котрого зміст був такий: „Се моє завіщане. Хочу, щоби все, що маю, було по моїй смерти поділене на три части: третина для Марії д'Оріняк, третина для мого братанича Генрі Крофорда а третина для мого братанича Роберта Крофорда. Оба послідні суть обовязані зложити із своєї пайки капітал такий, котрий би уміщений на проценти у Франциї давав Тересї д'Оріняк аж до смерти місячно трийцять тисячів франків. — Ніцца дня 6 вересня 1877. Р. Г. Крофорд“.

Братаничі Крофорд заявили тогди: „Ми знаємо, що послїдна воля нашого стрия була установити тїсну звязь межи родинами Крафордів і д'Оріняк. Він бажав, щоби один з нас оженив ся з котрою із сестер. Ми жадаємо длятого руки Марії д'Оріняк для того, котрого она собі сама вибере. Ми відступимо від наших прав до спадщини, скоро та дама рішить ся віддати одному з нас свою руку“. — Стануло на тім, що найлїпше буде заждати аж Марія д'Оріняк буде повнолїтною а тих 100 мілїонів віддати під секвестер а паню Гумберт зробити надзирательскою скарбу.

Требаж ще й то знати, що Мария д'Оріняк була католичкою а Крофорди протестантами. Она нїби то длятого не могла рішити ся вибрати котрогось з них а гроші тимчасом спочивали в депозитї. Все то було дуже гарно і зручно видумане, а проворна панї Тереса Гумберт пішла відтак до банкірів, котрим розповіла як справа стоїть і взяла від них позичку; декотрим з них обіцювала она, що її сестра Мария готова за котрогось з них віддати ся. В той спосіб витуманила она через 20 лїт не менше лиш 40 мілїонів франків; декотрих вірителїв довела она навіть до того, що они собі житє відобрали. Так зробив банкір Павло Рернар, котрий позичив їй був три мілїони франків, а коли відтак не міг їх відобрати застрілив ся в 1894 р. Один з вірителів

Заким вибрали ся в дальшу дорогу, дали їм подостатком розвареної сочевиці і твердого хлїба, але лиш по трошки води, а відтак ішли знову яром, що огрівав ся що раз більше, та через скалисті кітлини, що припирали одна до другої. При кождій здавало ся, що тут вже дорога кінчить ся, але всюди знайшов ся вихід, з котрого дорога продовжала ся дальше без перерви як мука вязнів.

Величезні скалисті стіни виглядали як би зроблені з гранчастого тесового каміня, уложеного верствами одна на другу, але лиш один мав око на ті дивні утвари природи.

Плеча того одного були сильнїйші, як єго товаришів і єго тягар не дуже єму на них важив.

— В сїй пустини, що не дає людем жити і не пускає їх до себе — думав він собі — не хотїло ся хнему [4]), тим робітникам, що будували землю, позаповнювати щелини та позаокруглювати форми. Як се лиш може бути, що сей лютий край присьвячено добротливій Гатгорі? [5]) Хиба може длятого, що єму треба як найбільше дарів добротливої володїтельки любови і радости!

— Не виступай з ряду, Гуні! — крикнув на него погонич.

Той до котрого було сказано, приступив до свого сусїда, лїкаря Небзехта, що ішов задиханий.

[4]) „Хнему“ то були будівничі, котрі помагали найстаршому єгипетскому богови Пта ставити землю; тих хнему було сїм.

[5]) Із памятників, які зберегли ся на обох тих місцях на синайскім півострові, де були копальнї, коло Ваді Маґгара і Сарбут ель-Хадем показує ся, що тут віддавано честь передовсїм богини Гатторі.

То був Пентаур, котрий в списї робітників з копалень був записаний на імя Гуні і котрого длятого так і кликали.

Похід ішов дальше. Скали ставали щораз стрімкійші. На дорозї, що поволеньки підносила ся в гору, лежали великі купи червоного і чорного каміня, такого дрібонького, як би єго натовкла людска рука.

Показала ся нова гірска кітлина, а сим разом не було вже видко виходу.

— Зменшити тягар ослам! — крикнув продир громади вязнів. Відтак обернув ся до вояків і приказав їм, щоби той тягар, який здоймлено з ослів, розділити на людий.

Перетяжені люди лиш з напруженєм всїх своїх сил лїзли в гору по стежцї, котру ледви було слїдно [6]).

Чоловік, що ішов перед Пентауром, якийсь худощавий старик впав посеред гори зі своїм тягаром на землю, а якийсь погонич, що не міг минути двигарів, став кидати на него камінем, щоби тим способом змусити єго до нового напруженя всїх своїх сил.

Старий став з болю кричати, а Пентаурови нагадали ся параші, що від побоїв повалив ся був на землю, єго борба з товпою і Бент-Анат. В єго души відозвала ся милосердність і чувство своєї власної здорової сили. Взяв борзо міхи з плечий старого, завдав на себе, поміг упавшому встати і так зьвірята й люди перебрали ся щасливо через гору.

Пентаурови набігли жили на чолї кровю і страх єго взяв, коли він з вершка того вивоза подивив ся в долину в гірску кітлину під собою а відтак на ті білі і сірі, жовті як сірка, червоні як кров і сумовито чорні шпилї і скелї, груняща і бовдури, що єго окружали.

[6]) Нинї Пакб ель-Будра. Англїйский майор Мекдональд, що казав в давних копальнях добувати туркуси, постарав ся також і о відновлене стародавної гірскої стежки.

Єму пригадало ся сьвяте озеро Мути в Тебах, довкола котрого сиділи на постаментах сотки з ображень богинї з головою львиці зробленої з сірої ваки, а ті скелї, що окружали сю долину, прибирали подібну форму і здавало ся, що они нїби рушають ся і отвирають пащі. Коло єго уший так гудїло, що єму здавало ся, мов би чув як они ревуть та й на єго силу занадто тяжкий подвійний тягар робив на него таке вражінє, що єму здавало ся, мов би они стискали єму грудь і руки.

А все таки дійшов він до цїли.

Другі вязні поскидали міхи з плечий і спочивали.

Механічно зробив він то само. Кров стала в нїм успокоювати ся, правиди щезли, єго очи виділи, єго уши чули знову, а єго мозок відзискав давну силу мисленя. Старик і лїкар Небзехт спочивали коло него.

Перший з них розтирав собі на шиї набіглі жили і просив благословения всїх богів для него, але проводир громади не дав старому говорити і переходячи попри спочиваючого відозвав ся: Ти, Гуні, маєш сили за трох; другим разом дамо тобі більше нести.

— От як твої добрі боги уміють вислухати побожного благословения і як нагороджують за добре дїло! — сказав лїкар Небзехт.

— Мене досить нагородили — відозвав ся на то Пентаур і подивив ся привітливо на старого, — але ти вічний ругателю, ти дуже блїдий, як тобі?

— Як якому з онтих ослів — відповів природослїдник. — У мене дрожать колїна так само як і у них, а я не думаю і не бажаю нї більше нї менше лиш того що й они, значить ся: я хотів би, щоби ми були вже в стайни.

зажадав, щоби міліонову спадщину відобрано з рук пані Тереси і єї мужа адвоката Гумберта і віддано. Тоги суд наказав зревідувати всї тоті запечатані пачки і куфри, що знаходять ся у пані Тереси і єї мужа. Коли дня 9 с. м. зявила ся комісия в помешканю пані Гумберт, застала єго замкненим, а Гумберт з жінкою очевидно махнули в сьвіт. Коли остаточно комісия отворила той куфер де мали бути міліони, знайшла там лиш якусь порожну коробку і куверти.

Щож зробила пані Гумберт з тілько міліонами, що їх позаривала у людий? Купувала замки і маєтности, диямантові поля, якесь князівство в Африці, основала в Парижи банки, заведене для сьвященників, товариство асекурацийне, для котрого упросила благословения від папи і т. д.

Телеґрами.

Віденъ 13 мая. Доносять до тутешних часописий, що російский міністер Плеве має намір заострити закони против жидів.

Петербург 13 мая. Потверджують ся вісти, що убийник Сіпягіна засуджений на смерть. Цар доси вироку не потвердив.

Париж 13 мая. Цар Николай вислав до президента Любета телеґраму виявляючу співчутє з причини страшної катастрофи на острові Мартиниці. — Анґлїйский король Едвард надіслав 25.000 франків тутешному комітетови ратунковому.

Петербург 13 мая. Урядова часопись оголошує опис селяньских розрухів в ґубернії полтавскій. Той опис потверджує вісти подавані заграничними ґазетами.

Надіслане.

— Коли ти ще думаєш — всьміяв ся Пентаур — то ще не зле з тобою.

— Та у мене знайшла ся ще й мудра гадка, коли ти перед тим споглядав стовпом у воздух. Єреї учать, що інтеліґенция то сьвітячий подув всесьвітного духа, а наша душа то порушаюча сила в тім куснику материї, котру називаємо чоловіком. Я шукав духа насамперед в серци, а відтак в мозку; тепер же знаю, що він сидить в руках і ногах, бо від коли я так утомив ся, що й дихати не можу, то й настав конець мисленю.

— Чи ви оба вже знову сварите ся? Вставайте! — вставайте! — відозвав ся погонич.

Утомлені нещасливі встали поволи, на зьвірята понакладано знову набір і громада нещасливих людий поволікла ся знову дальше, щоби ще перед заходом сонця станути в копальнях.

Цїлию вандрівки вязнів була широка долина окружена двома високими, скалистими спадами гір; Єгиптияни звали єї Та Мафка а Євреї Дофка. Єї стінка положена більше на полудне була з ґраніту, а положена більше на північ, де знаходили ся копальнї туркус в, була з червоного піскового камення. В подальшій передолині [7]) були копальнї руди, з котрої добувано мідь. Посеред долини [8]) піднимав ся горб, обведений довкола муром, а на нім стояли малі камінні хати [9]) для сторожі, настанників і вязнів. Після старої установи, повинні они були бути некриті, але що в наслідок нічних морозів робітники зачали були хорувати і богато з них вмирало, то їх понакривано з легка галузєм пальм з недалекої оази Амалекитів.

На самім вершку того горба, виставленім найбільше на вітри, були горна до перетопльованя руди і стояла фабрика, в котрій роблено скляну масу, котру опісля під назвою мафкат, то єсть смараґд продавано на торгах.

Наші приятелі належали вже більше як місяць до гірників долини Мафкат, а Пентаур все ще не знав, яким способом дістав ся він сюди замість до ломів каміня в Хенну і зійшов ся тут з Небзехтом.

Не було й сумніву, що то Уарди батько постарав ся о ту заміну, а Пентаур був переконаний, що той простий але добрий вояк має найлїпші наміри, хоч він доси, від коли они вийшли з Теб, лиш один однїсенький раз зблизив ся до него.

Зараз першої ночи приступив був парашітів син до него і шепнув до него: Я опікую ся тобою! Тут зійдеш ся знову з лікарем Небзехтом. Удавайте, що ви собі вороги, коли не хочете, щоби вас розлучили.

Пентаур повідомив приятеля о раді вояка, а лікар сповняв єї на свій лад.

(Дальше буде).

[7]) Копальні ті віднайшли Анґлїйці Пальмер і Вільзон в нинїшнім Ваді Умм Темаім, а Пальмер написав о тім окреме діло. Нещасливого а глубоко ученого автора зловили були підчас анґлїйско-египетскої війни Бедуїни із синайского півострова і змусили єго кинути ся з високої скали і в той спосіб відобрати собі житє.

[8]) Нинїшна Ваді Маґгара.

[9]) Развалини тих хат задержали ся аж до наших часів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходять	особ.	
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Коломиї
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружі
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сочави, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{14}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·20	„ Зимноводи від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанції, Букарешту
	8·16	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача Хирова
	7·25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

До Львова

посп. приходять	особ.	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачова
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·30		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
3·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·13	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
	10.03	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·04	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·40	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Коломиї, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR“
Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-російского**
Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Ц і н н и к.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Єзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.
Набути можна у
Антона Хойнацкого
Львів, ул. Руска ч. 3.

Тягненє невідклично
19-го червня 1902.
Льотерия акторска

1	гол. вигр. по	50.000 K
1	„ „ „	5.000 „
1	„ „ „	3.000 „
2	„ „ „	2.000 „
5	виграних „	1.000 „
10	„ „	500 „
20	„ „	200 „
60	„ „	100 „
100	„ „	50 „
300	„ „	20 „
3500	„ „	10 „

Льоси по 1 К поручають: Кіц і Штоф, Корман і Файгенбавм, М. Клярфельд, В. Хаес і С-а, Авґ. Шеленберґ і Син, Яков Штро, Сокаль і Лїлїен, Самуелї і Ляндав.

Кожда виграна буде по відтягненю 10 прц. готівкою виплачена.

„Fotografische Mittheilungen“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фенигів. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтогр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній літературі, єсть літератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всї томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускій).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).